

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

Ἀ Μ Τ Ω Π Ἀ Ν

Ἄμ. τῶπαν οἱ πολιτικοὶ γίαιτροί :
«Θενά τήν πάθ' ὁ Ἄλφα-Κοῦ στή γέννα.»
Αἰ, ὁ Θεὸς πλῆθ' ἀνὰ παρηγορή
Τὰ δυὸ μικρά του τὰ δυστυχησμένα.

Ἐγὼ αὐτὰ λυποῦμαι μοναχᾶ
Τὸ Παπα-Μίχο καὶ τὸ Βαλσαμάκη.
Τί ἄδικο! Κἄν νᾶταν τὰ φτωχὰ
Νὰ πρόφθαναν νὰ βύζαιναν λιγάκι!

ΔΗΛΩΣΙΣ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ὅσοι στέλλουν τὴν
συνδρομὴν καὶ τὴν διεύθυνσίν των εἰς τὸ Γρα-
φεῖον.

Ο ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ Τῆ ΒΟΥΛῆ.

Ἠραία συνεδρίασις. Ἡ βουλὴ ἦτο ἐν ἀπαρτίᾳ ὑπερμέτρῳ.
Οἱ ὑπουργοὶ ἑπτὰ εἰς τὴν σειράν. Τὰ θεωρεῖα πλήρη. Τί
τοῦτο; Σιγὴ μεγάλη. Ἀναμένουσι πάντες ν' ἀκούσῃσι
περὶ γαλέττας καὶ φυσιογγιῶν, ὅτε αἰφνης ἀντὶ τοῦ κύρ
Σωτήρη ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος,
ὁ ἐπὶ τῶν πετωμάτων, καὶ ἀναφωνεῖ: ἦ μοῦ δίδετε ἀμέσως
2,500,000 ἀπὸ τὸ δάνειον ἢ ἡ κυβέρνησις παραιτεῖται.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐμπιστοσύνης παρίσταται μὲ ὄλην τὴν
ἐπιβάλλουσαν αὐτοῦ ὄψιν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μεγαλειτέρου
τμήματος τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀποκρούει τὸ ζήτημα τοῦτο,
ἀλλ' ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ὀριστικώτερον τὸ θέτει. Ὁμιλεῖ
διὰ μακρῶν, ἀναμιγνύει πολλὰ ἐκτὸς τοῦ θέματος καὶ ἵνα
δείξῃ καὶ τὴν μέλλουσαν πολιτικὴν του λέγει: θέλω κ' ἐγὼ
οἰκονομίαν, ἀλλ' εἶμαι δχι κάτω ὀλα. Ἄν ἦνε δυνατόν
πρὸς Διὸς, τοιαύτη χωρικὴ φράσις νὰ περιέχῃ τίποτε πρῶ-
θυπουργικόν!

Ἐν τούτοις ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ.

Ὁ δὲ κ. Κουμουνδοῦρος φέρων σήμερον καινούργιο παλ-
τὸ ἀντικαταστήσαν τὸ πεπαλαιωμένον ψαρεὶ περιέρχεται
ἐπιθεωρῶν τὴν ὑπουργικὴν πτέρυγα πλήρη χασμάτων καὶ
κενὴν σχεδόν.

— Δὲν πιστεύω ἀπὸ τὸ κρῦο νὰ ἔγεινεν αὐτὸ, ψιθυρίζει.
Εἶτα στρέφον τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πτέρυγα τῆς
ἀντιπολιτεύσεως καὶ βλέπων αὐτὴν πυκνήν, ψιθυρίζει πάλιν:

— Δὲν πιστεύω ἀπὸ τὸ κρῦο νὰ ἔγεινεν αὐτό.

Ὁμιλεῖ κατ' αὐτοῦ καὶ ὁ κ. Ζατμης.

— Δὲν πιστεύω ἀπὸ τὸ κρῦο . . . ὑποτραυλίζει καὶ πάλιν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του καθ' ὄλην
τὴν συζήτησιν, ἀν καὶ τοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ ἐπανειλημμένως.

— Δὲν πιστεύω ἀπὸ τὸ κρῦο . . ; συνπεραίνεν ὁ κ. πρῶ-
θυπουργός.

Ἐν τούτοις τὸ κομβολόγιον τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου ἐμέ-
τρησε μόνον 73, ἐν ᾧ τὸ κομβολόγιον τῆς ἀντιπολιτεύσεως
ἐσύνταξεν 79 . . .

Οὔτε μειδιάμα δὲν ἐφαίδρυνε τὰ χεῖλη τοῦ κ. Κουμου-
νδοῦρου τὰ ὅποια ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχον συνηθίσει εἰς τὴν φαι-
δρότητα καὶ τὴν χαράν.

Τὰ ἀπροατήρια ὅμως τὰ ὅποια ἐπὶ τόσα ἔτη ἐπέπνθον,
ἐξεπράγησαν ἤδη εἰς ζωηρότατα χειροκροτήματα ἐφ' ὧν ἔ-
θεσα τέρμα ἡ λήξις τῆς συνεδριάσεως, ἐνῶ ὁ κ. Κουμουνδοῦ-
ρος μὴ ἔχων ὄρεξιν οὔτε νὰ λαλήσῃ πλέον καὶ βλέπων τὸν
κ. Τρικούπην νὰ τρίβῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ψηλά, ὑπεψυ-
θίριζε :

— Δὲν πιστεύω ἀπὸ τὸ κρῦο νὰ ἔπαθεν ἡ βουλὴ ἀπὸ Τρι-
κουπίτιδα.

Ἡ ἡρῶς.

ΣΕΡΠΙΕΡΙΟΣ.

Κύριε Μή Χάνεσαι,

Είναι ή ώρα 8η και ήμίσεια. Κατέλαβα την θέσιν σκοπιᾶς συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ πᾶσαν εἰσοδόν. Προηγούμενος εἶχα κάμει ἐντός ὀλίγων λεπτῶν τὸν γύρον ὄλον τοῦ οἴκου· εἰς ἐν δωμάτιον τὸ βλέμμα μου ἀνεκάλυψε τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν τῆς οἰκίας ἀναπαυομένους ὕστερον ἀπὸ τέσους κόπους, φροντίδας, ἐνοχλήσεις καὶ ἄλλα. Ὁ Κύριος καὶ ή Κυρία, εἶπα, πάσης οἰκίας ἥτις δίδει χορὸν, εἶναι τὰ θύματα· τὰ τυπικά κομπλιμέντα, ἄπερ λαμβάνουσι τῆ ἑσπέρα ἐκείνη, εἶναι τὰ ἀνθη δι' ὧν οἱ ἀρχαῖοι ἐστεφάνουν τὰ θύματα.

Τί ἐντυπώσεις ἐκ τῆς περιουσίας μου περίξ τοῦ οἴκου! Ὁλος παρέιχε θεῖον νύμφης τῆς Ἀνατολῆς, κατακόσμου ἐκ βαρυτίμων πραγμάτων καὶ ἀκινήτου ἀναμενούσης τὸν νυμφίον. Νυμφίος εἶναι οἱ προσκεκλημένοι. Τὸ φῶς πελαγίζει ὄλην τὴν οἰκίαν. Τὰ θερμοκήπια ἐξεκένωθησαν εἰς τὰς κλίμακας, εἰς τοὺς διαδρόμους, εἰς τὴν αὐλήν. Οὐδ' ἡ ἐλακρίστη πνοὴ ἀνέμου δύναται νὰ εὖρη εἰσιτήριον διὰ νὰ χορεύσῃ καὶ αὐτὴ μὲ τὸσας ἄλλας πνοάς. Παχέα παραπετάσματα ἐνεδρεύουν πανταχόθεν νὰ τὴν συλλάβουν αἰχμάλωτον. Ὁλον τὸ πάτωμα εἶναι ὡς μία μεγάλη τοιχογραφία τοῦ Κάουλιμπαχ εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ὁλαί αἱ αἰθούσαι συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας· καὶ ἔχει ἐκάστη τὸ χρώμα τῆς καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς. Ἐδῶ εἶναι πομπηϊανή, ἐδῶ ἑλληνική, ἐκεῖ μαύρη, μὲ τάπητα παχῶν ὡς τὰς σάρκας μιάς γνωστῆς κυρίας, μὲ σάλια ἀνατολικά, ἀνάκλιτρα πρόσγεια, ἀμαρτωλὴν ἡδυπάθειαν ἀποπνέοντα. Ὡς πρόλογος ὄλων αὐτῶν, ὁ πρόδομος, μὲ μίαν χαλκῆν γυναῖκα φυσικοῦ μεγέθους ἐν μέσῳ αὐτοῦ, κρατοῦσαν λαμπτήρα ἀσθενῶς φωτίζοντα.

Ἄκρῶς κρότον ἀμάξης· εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι ἐκ τῶν προσκεκλημένων· ἡ ώρα εἶναι 8η καὶ ήμίσεια, αἱ δὲ προσκλήσεις προσδιορίζουσι δι' ὧραν ἐνάρξεως τῆς ἑορτῆς τὴν 9ην. Καὶ ὅμως βλέπω πρὸς ἐκκληζίν μου, τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, κ. Βαλτινόν, en civil. Τί διάβολον! ἔχασσε τὸ ὀρολόγιόν του ἢ περατώσας τὸν σοφὸν ὄργανισμὸν τοῦ στρατοῦ καὶ δημιουργήσας δεκαπέντα ἀρχιστρατήγους ἐνόμισεν ὅτι ὁ χρόνος πρέπει νὰ ἐπανέρχηται ταχύτερον, ἵνα ἴδῃ τὸν ὄργανισμὸν του δρώντα;

Ἐνθυμῆθην τοὺς κυρίους τῆς οἰκίας ὅτινες ὑπελόγιζον ὅτι θὰ ἀναπαυθῶσι τοῦλάχιστον μέχρι τῆς 9ης καὶ ὅτι θὰ προσβάλλωσιν εἰς τοὺς προσκεκλημένους τοῦλάχιστον ἡμισείας ὥρας ὀροσίαν.

Διὰ νὰ ἐκφράσω πλεῖστον τὴν συμπάθειάν μου πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας, ἤναψα μίαν ἀβάναν καὶ ἐκάπνισα.

Ἡ ώρα 9η. Ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ. Ἀληθῆς bourgeoisie ὁ σεβαστὸς γέρον. Οὐτε λεπτὸν πρὶν, οὐτε λεπτὸν μετὰ τὴν 9ην.

Βρρρρ κυλινδοῦνται μανιῶδεις αἱ ἄμαξαι ἐκ περάτων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν προαστείων ὀρμηθεῖσαι καὶ μετὰ κόπου συγκρατούμεναι πρὸ τῆς ὑψηλῆς πύλης τοῦ κ. Σερπιέρη. Εἶναι ὡς ἡ βροχὴ· προλογίζεται διὰ μιάς σταγόνας· εἶνε ὁ κ. Βαλτινός· μεταβαίνει εἰς ἐλαφρὰν ψυχάλαν· εἶνε ὁ κ. πρωθυπουργὸς· μεταβαίνει εἰς ἐλαφρὰν ψυχάλαν· εἶνε ὁ κ. πρωθυπουργὸς διατελου-

σαι· καὶ ἔπειτα εἰσβάλλει ὁ κατακλυσμός· εἶναι tout Athènes, φαιδρὰ παρφῶδια τοῦ tout Paris. Διότι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ὁ μὲν χοροκυριάρχης ὄσους μὲν ἠγνῶει προσεκάλεσεν, ὄσους δὲ ἐγνώριζε δὲν προσεκάλεσεν, αἱ δὲ τέσσαρες τάξεις εἰς ἃς διαιρεῖ ὁ κ. Κριθαροκούκης τοὺς χορευτὰς, δηλαδὴ—les amoueurs, les ambis eux, les observateurs et les imbéciles ἐνόουν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν, εἴτε ἐγνώριζον, εἴτε δὲν ἐγνώριζον τὸν χοροδότην.

Ἦσαν ὀλίγον κοινοκτημονικὰ τὰ πράγματα. Διὰ τοῦτο ἴσως εἶχε τὸν λόγον τοῦ ὁ ἐξῆς διάλογος ἐν συνθέσῳ ῥιθθέντα πρὸ τοῦ παλατιοῦ τοῦ Σερπιέρη καθ' ὁδόν:

- Αἱ, Γιάνο· ξέρεις τί εἶναι ὄλα τοῦτα;
- Τί;
- Εἶναι ἡ σκιὰ τοῦ Λαυρίου!

Ἐπῆρχεν, ὡς γνωρίζεις ἐκ τῶν δηλώσεων ἃς σοὶ ἐστειλαν τόσαι περυσινὰ σου φίλοι πρὸ δεκαπενθημέρου ἀκόμη, καὶ μία τάξις ἥτις ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ πάγῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν. Ἡ γενικὴ φράσις ἐν ταῖς δηλώσεσιν αὐταῖς ἦτο, ὡς μοι εἶπε: Madame ou Demoiselle telle declare à M. le chevalier «Ne perdez-vous pas» qu' elle n' ira pas dans ce bal. Ἀκριβῶς ὄλαι αὐταὶ αἱ πεταλοῦσαι ἐξημερώθησαν εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν.

Δὲν σοὶ εἶπα ὅτι καὶ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν προηγήθη ὁ ἀπεξηραμμένος συνταγματάρχης Γολγοθᾶς, διότι αὐτὸς συνήθως ἀνάθει καὶ σβύνει τὰ κεριὰ πάσης χοραθροῦσεως, ἐκτελῶν χρέη νεωκόρου.

Καὶ τώρα στείλε τὴν φαντάσίαν σου ἐπὶ κυμάτων μουσικῆς φερομένην νὰ συμπεριλάβῃ ἐν μιᾷ εἰκόνι ὄλον αὐτὸ τὸ χοροδαιμόνιον, τὸ ὅποτον κατὰ τὴν εὐφυῖαν ἐνός Παρισίνου εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει ἢ ὄπως κάμωσι τὴν γνώριμίαν των ἐκεῖ τὰ δύο παράδοξα ζῶα, τὸ ἄρβεν καὶ τὸ θῆλυ. Ἄλλ'· εἰς τοὺς ἰδικούς μας χοροὺς οὐδ' αὐτὸ πραγματοποιεῖται, διότι ἐδῶ γνωρίζομεθα ὄλοι πρὶν γεννηθῶμεν. Ἀφοῦ δὲ γεννηθῶμεν, δὲν ὑποφέρομεν πλέον ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ χρησιμότης των ἐδῶ χορῶν περιορίζεται ἴσως εἰς τὸν κύκλον τῶν δαπανῶν, τῶν κόπων, τῆς ἀγρυπνίας, ἡμικρανιῶν, λειποθυμιῶν καὶ ὄλων τῶν σκηνῶν τοῦ συζυγικοῦ βίου, αἵτινες ἀρχονται ἀπὸ ἐνός ἀπλοῦ μορφασμοῦ καὶ καταλήγουσιν εἰς μίαν ὀμὴν λέξιν ἢ γεννῶνται ἐν μιᾷ νευροληψίᾳ καὶ ἐκπνέουσι εἰς ἐν ξυλοκόπημα.

Ἀλλὰ σὺ ὁ ἐπὶ παχυδερμῆα γνωστός δὲν λαμβάνεις ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν· ἐκτιμᾷς κάλλιστα τὴν χρησιμότητα τῶν χορῶν διότι σοὶ παρέχουν ὕλην.

Λοιπὸν; Θέλεις μουσικὴν ὕλην; Δύνασαι νὰ γεμίσης ὀλόκληρον «Μή Χάνεσαι». Ἦτο μάρτυρ· ἡ μουσικὴ προχθές. Βεβαίως καὶ ἄλλαι ὁμογενεῖς τῆς—θῆλειαι δηλαδὴ—θὰ ἐμαρτύρησαν πρὸ τῶν εὐτελῶν ὑποκλίσεων καὶ τοῦ ἐκζετημένου πνεύματος λαμπροῦ τινος ὕψηγαριου ἢ πρὸ τῆς στενῆς πολιουρίας ἣν τὸ Πυροβολικὸν ἐνίοτε ἐστῆεν εἰς τὰς παραλλήλους ποδογύρου τινος ἢ τῶν διηνεκῶν συγκρούσεων εἰς ἃς ἐξ ἀνάγκης ὑπέβαλλε πολλοὺς προικοθήρας μία καὶ ἡ αὐτὴ προίξ.

Ἀλλὰ ἡ μουσικὴ, ἡ μουσικὴ! εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Θεοφιλά ἦτο ὡς ἑλληνὺν ὑπάλληλος, ὅστις μετατίθεται ἐκ τῆς νέας τοῦ θέσεως πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς αὐτήν. Τὴν εἶχε τοποθετήσει κατ' ἀρχὰς ὁ κ. Θεοφιλάς ἐπάνω· ἠκούετα

δοκασίως ἐπιμένει εἰς αὐτὸ ψικάλου, εἶναι γενναῖα οἰκιστὴς πρὸς τὸ οἶκίον τοῦ κορυ

ἀσθενέστατα· τὴν μεταθέτει κάτω, ἐν μέσῳ δύο αἰθουσῶν· ἠκούετο βροντωδέστατα. Συνέρχεται ἀκουστικὸν συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀπεξηραμμένου· τὴν στέλλουν πάλιν ἐπάνω· τὴν καταβάλλουν πάλιν κάτω· τὴν μεταφέρουν δεξιὰ· τὴν μεταθέτουν ἀριστερά· καὶ θὰ τὴν ἐστελλαν εὐχαρίστως εἰς τὸν διάβολον, ἐὰν ὁ πρόεδρος τοῦ ἀκουστικοῦ συμβουλίου δὲν κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ἡ μουσικὴ, ὡς ἡ γυνὴ, εἶναι ἀναγκαῖον κακόν.

Οὕτω λοιπὸν καὶ πάλιν οἱ ἐξῶθεν τοῦ μεγάρου ἀπήλασαν τὴν ὄντως πλήρη μουσικὴν χιλιᾶκις καλλίτερον, τοῦτο δὲ συνετέλεσεν ὅπως οἱ ἐξῶθεν εὐρισκόμενοι ἀμαζηλάται, σαλεπτιδαί, κασταναδαί σχηματίσωσι κύκλον διὰ τσάμικον, ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν βαλλισμῶν τοῦ Στράους καὶ Πλανκέτ.

Θέλεις τώρα τὰ κατὰ μούτρα καὶ τοαλέτας; Εἰς αὐτὰς διεκρίθη ἡ κυρία Λαυριοπάγου, φέρουσα λευκὴν ἐσθῆτα διάκοσμον ἐκ πρασίνων φύλλων κισσοῦ, ὅστις ἀνεδύετο ἀναρρίχόμενος δι' ὄλου τοῦ κορμοῦ, ὠραία εἰκὼν τῆς παρασιτικῆς τέχνης.

Ἄλλη λευκὴ ἐσθῆς φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἀγραμπελης, ἣν διέκρινε ζεύγος δύο μαύρων πονηρῶν ὀφθαλμῶν.

Καλλονὰς διηρημένας εἰς τάξεις καὶ εἰς μεγέθη δὲν εἶχομεν ὀλίγας· ἀλλὰ τρέμω νὰ σοὶ τὰς ἀναγράψω, μὴ με φάγῃ ἡ ζηλοτυπία. Οὐαί! δὲ ἐὰν θελήσω καὶ νὰ κατατάξω αὐτάς. Ἐὰν σοὶ εἶπω ὅτι ἡ Κυρία Κορ. ἦτο ἄστρον πρώτης θὰ θυμώσῃ ἡ Κυρία Καρ. . . Ἐὰν ἀποδώσω τὰ πρώτιστα καὶ εἰς τὰς δύο, τότε θὰ ἔχω νὰ κάμω μὲ τὴν Κυρίαν Κομ. . . Ἐγὼ δὲ δὲν ἐννοῶ νὰ δυσανεστῆσω καμμίαν· διότι τὸ ἰδικόν μου γούστον ἀλλάσσει τόσας φορὰς τὴν ἡμέραν, ὅσας μὴ δυσοδεῖς μορφὰς συναντήσω εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ παραλείψω μίαν πατρινὴν καμέλιαν, ἥτις ἐὰν δὲν ἦτο la Reine du Bal, ἦτο ὅμως l'arène ἐπὶ τῆς ὁποίας ὄλαι αἱ Ἀθηναῖαι ἐλογουμάχουσαν.

Ἡξέυρεις ὅτι ἐκάστη Ἀθηναῖα κατὰ τοῦτο διαφέρει τοῦ Ὁθέλλου, καθ' ὅσον εἰνεὸς ἦτο μαῦρος καὶ αὐτὴ εἶναι λευκὴ, τὸ πολὺ μελαγχροινὴ. Ἐὰν αἱ ζηλοτυπούμεναι συννητῶντο ὄχι εἰς αἰθούσας, ἀλλ' εἰς κοιτώνας, τὸ προσκεφάλαιον δὲν θὰ ἔμενε μοναδικὸν ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ Μαύρου τῆς Ἐνετίας.

Ἡ πατρινὴ εἶχεν ὅτι ἔχουν αἱ σπάνια ἐκεῖναι καλλοναὶ τοῦ Λοιδίνου, τῶν ὁποίων ἐν βλέμμα κερνᾷ εἰς τὴν καρδίαν σου δέκα ποτήρια μπράντ· εἶχε μαύρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ξανθὴν τὴν κόμην. Αἱ ὄφρυς ἦσαν ἡ τοῦλάχιστον μοὶ ἐφάνησαν καὶ αὐταὶ μαύραι. Ὁ συνδυασμός αὐτῶς ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν· τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν δισταυρῶθησαν μετὰ τῶν γυναικῶν· ἐπὶ τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ ἐζήτουν νὰ θέσωσι τὴν ἀγράμπελη τῶν Πατρῶν.

Καὶ κάπου κάπου ἠκούε τις: — Μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὰς Πάτρας διὰ νὰ ποζάρῃ!

Ἄλλὰ . . . συγγνώμην, μοὶ εἶπα; νὰ προσέξω κυρίως εἰς τὰς παλαιὰς σου γνωρίμους. Ἰδοὺ ἀνακαλύπτω εἰς μίαν γυνίαν ἐντός συννέφων βαρυθυμίας καὶ σεβαρότητος τυλιγμένην ὡς οὐρὶ τὴν ἄνασσαν τῶν περυσινῶν σου γνωρίμων. Ἡ γυνωστή σου διαβόλισσα ἔφραεν ἐνδύμα ἐπαναστατικόν· ἀλλὰ τί σημεῖον καιρῶν· δὲν ἐπέτα, δὲν ἐπήδα· ἦτο εἰς τὴν φιλοσοφικὴν τῆς ἐρίου· ἦτο ὁ Μεριστοφιλῆς ἀπέναντι τοῦ σχολαστικοῦ φοιτητοῦ. Quantum mutata ab illa!

Ὁ δὲ περυσινὸς κληροχός σου ἐν τῷ χορῷ τῶν Μετημφισμένων τοῦ κ. Θεοφιλῆ (Terre non) μάντευσε, . . .

— Τί;

— Ἦτο ντυμένη καλὰ.

Αἱ δύο περυσινὰ σου γνωρίμοι ἦσαν τὸ βαρόμετρον τῶν καιρῶν. Ἄν ἦμον ποιητῆς, θὰ ταῖς ἔγραφον ποίημα: Les deux surprises!

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν σοφίαν τῶν Ὀλλανδῶν ὀφείλω νὰ ἀναγράψω μετὰ τοῦ καλλολογικοῦ μουσεῖου καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αἵτινες ἐν Ὀλλανδίᾳ ἐσχάτως παρεπιδημοῦσαι ἔλαβον ὑπὸ Ὀλλανδῶν τυρεμπόρων τὸ νομισματόσημον ἑλληνικῶν χαρτίων.

Μερικαὶ παχύσαρκοι κατὰ τοῦτο ἐπέστησαν τὴν προσοχήν μου, καθ' ὅσον μοὶ ἐπενθύμισαν τὴν Madame Jansoulet εἰς τὸν N a h a b τοῦ Ἀλφόνσου Λωδαί, μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι αὐταὶ κυρίως ἀπεπλάνησαν τοὺς χωρομετρικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Θεοφιλά, πεσόντος ἐξῶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναλογίαν τοῦ περιέχοντος καὶ τοῦ περιεχομένου ἐν ταῖς χοραιθούσαις.

Δύο ἄλλας πλαστικὰς καλλονὰς τὰς ἀφήσαμεν εἰς τὸ τέλος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ ὀρολόγιον τῆς καρδίας των τὴν ὥραν τῆς ἀνυπομονησίας. Τῆς μιάς ἡ κόμη εἰς ἐκάστην τρίχα τῆς ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ καὶ δέκα ἐραττάς, ξανθῆ, ποδῆρης, ἀξίζουσα ἐν Λαύριον κόμη. Τῆς ἄλλης οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ γραμμαὶ τοῦ σώματος ποιοῦσι πλείστους αἰχμαλώτους ἢ ὄλαι αἱ γραμμαὶ τοῦ ῥωσικοῦ καὶ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ἡ μία δὲν ἐχόρευε, διότι συνήθως χορεύουν δύο· ἡ ἄλλη ἐχόρευε, διότι συνήθως δὲν χορεύουν τρεῖς.

Ἐκ τοῦ καταλόγου αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ λείψουν δύο συμπολιτίδες τοῦ Δζὸν Μποῦλ, ἡ μίς Κόρπετ καὶ ἡ μίς Νόελ· Διεκρίνοντο ἐπὶ εὐσταθείᾳ— σώματος καὶ ἐπὶ τοῖς μικροσκοπικοῖς βήμασι ὅταν ἐχόρευον.

Περὶ τῶν τύπων τούτων τῆς ἀγγλικῆς φυλῆς ὁ αὐλικὸς κ. Π. Κ. εἶπεν:

— Αἱ δύο ὁμοῦ μόλις κάμουν τὸ μπράτσο τῆς Κας Θ***.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς ξανθὸς Ἄγγελος μὲ συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ κρατοῦντα σημειώσεις καὶ μοὶ λέγει:

— Μὴ λησμονήσης καὶ τὸ παρκέτο. Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω χωρὶς νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ γειτονία.

Ὁ κ. Σερπιέρης, φαντασίας μεσημβρινοῦιταλικῆς, ἐφοβήθη τὰς συγκινήσεις τοῦ παρκέτου ἐκ τῶσων ποδασιῶν Σερηνῶν, κατὰ συνέπειαν, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ ὄτα τῶν συντρόφων του, ἔβουσε τοὺς πόρους τοῦ πατώματός του κηρῷ. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ παρκέτου συνεκινήθη ὁ κηρὸς καὶ ἐτάκη περιπαθέστατα, οὕτω δ' ἐσχηματίσθη λίαν πρωτότυπος λάσπη, ἣν ἠγνῶει καὶ αὐτὸς ὁ πρῶν Δῆμαρχος κ. Κυριακός.

Ἡκούεις δὲ μετὰ τῆς ἀρμονίας τοῦ Στράους καὶ ἄλλαν ἀρμονίαν λήγουσαν πάντοτε εἰς ἀέναον: τσάκ, τσάκ, ἣν ἀπετέλουν αἱ κηρούμεναι γόβαι τῶν Κυρίων καὶ τῶν Κυρίων.

Μεσονύκτιον. Ἀφρονταὶ αἱ πύλαι τοῦ Ἐστιατορίου, τὸ ὅποτον κατεπολιόρκουν ἐκατοστύς ὀφθαλμῶν.

Τὸ Ἐστιατόριον τοῦ κ. Σερπιέρη ἀνοίγεται! Ὡς; νὰ λέγῃς ὅτι ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῶν Παρισίων πρὸ τῶν πολιορκητῶν Γερμανῶν.

Οἱ Παρίσιοι! ἡ καρδία τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἔλεγεν ὁ Οὐγῶ.

Τὸ Ἐστιατόριον! ἡ καρδία τοῦ σερπιεριοῦ μεγάρου. Ἡ καὶ ἄλλως. Ἡ κοιλία τοῦ σερπιεριοῦ μεγάρου! Ἡ κοιλία ἥτις ἐν ἔχει ἀσθημα, τὸν ἐγωϊσμόν.

Ὅταν χορεύῃς, πεινᾷς ντάμα. Ὅταν πεινᾷς ὅμως, διψᾷς τραπέζι.

Τὰ ἀνωτέρω ἀρκοῦσιν ὅπως ἐνοήσῃς ὅτι εἰς τὸ Ἑστια-
τόριον χῶρος δὲν ὑπῆρχε διὰ τὰς Κυρίας, διότι προλαβόν-
τες κατέλαβον τὰς θέσεις οἱ κύριοι ἄνδρες.

Τοιαύτη δὲ ἀγρία συναυλία ἐγεννήθη ἐκ τοῦ κροταλί-
σματος τῶν σιαγόνων, εἰς ὃ ἀνεμυγνύοντο αἱ Ἰταλοελληνι-
καὶ φωναὶ τῶν ὑπηρετῶν :

— Ἐνα κεφάλι χήνας διὰ τὸν κύριον . . . ἄ ! ὀλίγου δεῖν
νὰ εἶπω ὄνομα.

— Ἐνα καρδινάλιον γάλου διὰ τὸν κύριον.

Τόσον δὲ συγχρόνως κατὰβρεγμα λαρύγγων ὑπὸ καμπα-
νίτου ἐγίνε καὶ τόσαι ὤμαὶ εὐφρολογίαι ἀνέβλυζον, ὥστε
τὰς κυρίας ὃ μὲν στόμαχος τὰς ὄθει πρὸς τὰ κομψὰ τρα-
πεζάκια τοῦ Ἑστιατορίου, ὃ δὲ φόβος τὰς ἔτρεπεν εἰς φυ-
γὴν.

Καὶ ἐγεννήθη ἐν χορευτικώτατον πάνε—ἔλα.

Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς gloutonnerie ἐνεθρονίσθη
καὶ πάλιν ὁ Ἀρειοπαγίτης Β . . . . Ὡς ὁ Κουμουνοδοῦρος
εἰς τὴν ἐξουσίαν, οὕτως αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι. Ἐκολλήθη
ἡ ψυχὴ του εἰς ὅ,τι ἠδύνατο νὰ κολλήσῃ εἰς τὸν λαρύγγα
του. Ἐπὶ τρεῖς δὲ ἡλοκλήρους ὥρες ἐστάθη ἀδύνατον νὰ
τὸν ξεκολλήσουν. Ἀπὸ κατεβρόχθισε vegetalia, anima-
lia καὶ mineralia ἀκόμη, ὡς ὁ σπάταλος ὅστις ἀρχίζει νὰ
ρίπτῃ τὰ χρήματα ἐκ τοῦ παραθύρου ἢ ὡς ὁ Νέφων ὅστις
ἠθέλει νὰ βλέπῃ τὴν Ῥώμην καιομένην, ἤρχισεν ὁ Ταμερ-
λάνος νὰ καταστρέφῃ ὅλα τὰ καλλιτεχνήματα τῆς γλυ-
κυσματοποιίας καὶ ἐνησμενίζετο ἐντεῦθεν μὲν νὰ τρώγῃ
μῖαν κεφαλὴν κρεμοπαγῆ ἵππου, ἐκεῖ ἓνα ὄβελίσκον σο-
κολάτας, παρέκει τὴν στήλην τῆς Βανδώμης, τὸν Πύργον
τῆς Πίσσης ἐκ τσελατίνας, τὸν κρουνὸν τῆς κρήνης τοῦ Ἁγίου
Πέτρου, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐγαργάλιζεν ὄχι πλέον τὸν οὐρανί-
σκον του, ἀλλὰ τὸ ὀπτικόν του νεῦρον. Ἐὰν παρεδίθετο
τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὃ στόμαχός του ἀνατετμημένος εἰς τὸν
Ζολᾶ, βεβαίως θὰ κατεσκεύαζε καλλιτεχνικώτερον μυθι-
στόρημα τοῦ Venere de Paris.

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Ζολᾶ, ὃ Ζολοφάγο; Βλάχος
ἔλαβε μετὰ τὸν Ἀρειοπαγίτην τὰ ἀριστεία τῆς ἐστιασεως.

Τὴν τιμὴν τῆς πείνης τῶν γυναικῶν ἐξεδίκησεν ἡ χαρι-
στάτη κόμησσα Δ * * *, ἀντιπροσωπεύσασα ὅλας τὰς πει-
νασμένας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Καὶ κατὰ τὸν χορὸν δὲ, ὅπου
ἐν ἐκάστη αἰθούσῃ ὑπῆρχον πολλαὶ ὀπωροφόροι τραπέζαι,
ἡ κόμησσα ἐπεδείξατο πολυτίμους τραγανιστικὰς ιδιότητας.

Τὶ πνεῦμα ἀνεπτύχθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, τὸ ἀποδεικνύει
ἡ ἐξῆς σημείωσις ἣν μοι ἔδωκεν ὁ ἀρχιφροντιστής τοῦ κ.
Σερπιέρη.

Ἦγοράσθησαν μποτίλλαι σαμπάνιας 760
Μᾶς ἔμειναν 37
Κατηγορώθησαν 703

Βίς ἕκαστον ἄνδρα, ἐὰν τοὺς ὑπολογίσωμεν 150, ἀναλο-
γοῦσιν ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας καμπανίτας.

Γενναῖος καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ἀλλὰ γενναῖοι καὶ οἱ προ-
σκεκλημένοι του.

Δὲν σᾶς φαίνεται εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης ἐφαί-
νετο ἐξοδεύων ἀπὸ τὴν πελατεῖαν του καὶ ἡ πελατεία ἀπὸ
τὰ δικά της ;

Ἄλλ' εἰς τὸ Κοτιλλίων, ἄρμ ! !

Οὐδέποτε εἰς Ἀθήνας εἶδον τόσον μεγαλοπρεπὲς Κοτιλ-
λίῳν, ὅπερ εἶχε λάθει ὄψιν ἀχανοῦς καλειδοσκοπίου, εἰς ὃ
παρήλαυον εἰκόνες μετ' εἰκόνας, φιγοῦραι μετὰ φιγοῦρας,

ἐντὸς δὲ τοῦ καλειδοσκοπίου ἦσαν ὡς θεαταὶ καὶ ὡς θεώμε-
νοι οἱ χορευταί.

Τὸ κοτιλλίον μεταβάλλει τὴν δημιουργίαν εἰς χάος καὶ
ἐκ τοῦ χάους πάλιν γεννᾶται ἡ δημιουργία. Ἡ μεγάλη
θεὰ τύχη ῥίπτει τὰ βέλη της κατὰ τῶν μὲν, τὰ μειδιάμα-
τά της πρὸς ἄλλους. Ἐὰν ὀνομάζῃται Δημήτριος καὶ par des-
sus le marche Καρ . . . ἄνης καὶ σοὶ δίδεται ἐν ξίφος ἱππό-
του διὰ νὰ περάσῃς διὰ τῆς αἰχμῆς του ἓνα δακτύλιον, ἀποκᾶ-
μνεις καὶ ἠτᾶσαι. Ἄλλ' ἐὰν εἶσαι πηδηχτὴ κυρία Μαλ . . .
ἄ ! θὰ ἔλεγα τὸ ὄνομά της καὶ θὰ μ' ἐρωτᾶτε ὅλοι καὶ ὅ-
λοι αἱ κακεντρεχεῖς :

— Ἐπεσε καὶ πάλι ;

Τότε ἡ θεὰ τύχη σὲ κάμνει Ἑρακλῆν θύλυν καὶ μὲ τὸ
κλειδάκι τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρει λύσεις τὰ δεσμὰ καὶ τὰς
ἀλύσεις δύο κρατουμένων.

Οἱ ἐρωτᾶς μεταβάλλονται εἰς παίγνια, τὰ παίγνια εἰς ἔ-
ρωτας, αἱ πραγματικότητες εἰς εἰκόνας, αἱ εἰκόνες εἰς γε-
γονότα, αἱ πεταλοῦθαι ἀπολύονται κατὰ πολύχρωμα σύν-
νεφα, μπομπονιέραι ἀνοίγονται καλύπτουσαι θερμὰς καρ-
δίας ὑπὸ χιόνος, ἰξόβερραι ἐξ ἀνθέων διανέμονται εἰς τὰς
Κυρίας, ὅπως δι' αὐτῶν συλλάβωσι τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν στιγ-
μῶν των, ἐνῶ χρεμετίζων ὡς ἵππος ὁ Πάνος Κολοκοτρώνης
καὶ ἀληθῆς ouragan ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ἐν Πρεβέζῃ, ὅ,τι δὲν
ἔκαμεν ἐν Κωνσταντινουπόλει—κατακτῆσεις δηλαδὴ, κά-
μνει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σερπιέρη, ἀρπάζων ἀνὰ μίαν, ἀνὰ
δύο, ἀνὰ τρεῖς τὰς βαλλιστρίας καὶ περιδινῶν αὐτὰς εἰς
τοὺς στροβίλους τοῦ βαλλισμοῦ.

Ἄλλὰ

Τὰ δάκτυλά μου ἀνάψανε
Ἄνάψαν οἱ σκαρμοὶ μου,
Φύσα βορρῆᾶ μου ἀπόστασα
Ἐσθύσθηκ' ἡ πνοή μου.

Δηλαδὴ δὲν ἐσθύσθηκε, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἀναμμένη.
Σᾶς ἐγραψα ὅμως τὸ ἔπος τοῦ Χοροῦ, μοὶ μένουσιν τῶρα τὰ
ἐπεισόδια. Αὐτὰ ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς **«Μὴ χάνεσαι.»**

Κρι-κρῆ.

ΜΩΡΕ ΚΥΤΤΑ ΝΟΥ !

Νὰ τὴν πάρουν οἱ διαβόλοι,
Κι' ἄς μὲ συμπαθᾶ,
Ἡ χαρά, τὸ ξέρον ὅλοι,
Σιν κρασί μεθᾶ.

Κι' ὁ θεὸς ποῦναι κεφάλι
Μὲ μυαλὸ γερὸ
Βίδε πῶπρεπε νὰ βάλῃ
Στὸ κρασί νερό.

Κ' ἔτσι τῶν ματιῶν τὴ βρούσι
Μᾶς φιλοδώρεῖ.
Ὅποιοι θέλει ἄς μεθύσῃ
Τῶρα σὺν μπορῆ.

Μὰ ἡ πίκρα μου εἶν' ἄλλη :
Τὸν παλὸ καιρὸ
Εἶχαμε νερό, μὰ πάλι
Καὶ κρασί γερὸ.

Τῶρα ποῦ κρασί, ποῦ γέλαια ;
Μωρὲ κύττα νοῦ !
Φυλλοξέρα καὶ τ' ἀμπέλια
Θᾶχουν τ' οὐρανοῦ.

Νίκος.